

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **navrhovatele: Mgr. M.T.**, proti **odpůrci: Městský úřad Domažlice**, se sídlem Domažlice, náměstí Míru 1, *za účasti osob zúčastněných na řízení: 1. Státní pozemkový úřad, se sídlem Praha 3, Husinecká 1024/11a, 2. Mgr. P.T., 3. V.Z., zastoupena JUDr. Lenkou Faltýnovou, advokátkou, se sídlem Domažlice, náměstí Míru 143*, v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy ze dne 6. listopadu 2012, čj. OŽP-5249/12-46163/2012/Aul-DS,

t a k t o:

- I. Návrh se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení .**
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení .**

O d ů v o d n ě n í

[II] Návrh

Návrhem ze dne 21. 11. 2015, Krajskému soudu v Plzni doručeným téhož dne, se navrhovatel domáhal zrušení opatření obecné povahy ze dne 6. 11. 2012 vydaného Městským úřadem Domažlice pod čj. OŽP-5249/12-46163/Aul-DS (dále též jen „opatření obecné povahy“).

Opatřením obecné povahy bylo k žádosti paní V.Z. , podle § 30 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, stanoveno „*Ochranné pásmo vodního zdroje – prameniště na p.p.č. 80, Pivoň*“ na blíže specifikovaném místě a ve specifikovaném rozsahu (výrok I.); podle § 30 odst. 8 vodního zákona bylo zakázáno provádění činností, omezeno užívání pozemků a nařízena technická opatření v ochranném pásmu ve specifikovaném rozsahu (výrok II.).

Navrhovatel ve svém návrhu tvrdil, že je spoluvlastníkem vodárny a současně nájemcem pozemku p.č. 80 v k. ú. Pivoň. Svoji aktivní legitimaci k podání návrhu shledal v tom, že opatření obecné povahy se přímo dotýká pozemku p.č. 80 v k. ú. Pivoň, který měl v době vydání opatření obecné povahy v pronájmu od Státního pozemkového úřadu ČR. Napadeným opatřením obecné povahy zasáhl odpůrce do nájemního a užívacího práva navrhovatele založeného nájemní smlouvou ze dne 8. 4. 2009 k tomuto pozemku. Zároveň odpůrce zasáhl do jeho vlastnického práva, které navrhovatel dovozuje na podkladě rozhodnutí Okresního národního výboru v Domažlicích ze dne 23. 1. 1964, čj. výst-65/6, kterým bylo vydáno povolení k trvalému provozu vybudovaného pionýrského tábora na Pivoni.

Navrhovatel brojí proti vydání opatření obecné povahy z následujících důvodů. Paní V.Z., jakožto žadatelka o vydání opatření obecné povahy, žádným způsobem ani listinou neprokázala právní zájem na vydání tohoto opatření. Odpůrce tudíž pochybil, když toto opatření vydal.

Navrhovatel spatřuje svůj naléhavý právní zájem zejména v tom, že odpůrce vydal napadené opatření obecné povahy, aniž by byl před jeho vydáním zjištěn skutkový stav věci, neboť odpůrce jej nezahrnul jakožto spoluvlastníka vodárny a nájemce pozemku p. č. 80 do okruhu účastníků správního řízení, v němž bylo opatření obecné povahy vydáno. Opatření obecné povahy je dle navrhovatele dále nepřezkoumatelné a jeho odůvodnění je naprosto nedostatečné.

[III] Vyjádření odpůrce

Odpůrce se k návrhu vyjádřil v podání ze dne 15. 1. 2016. Dle jeho názoru, navrhovatel neuvedl, jakým konkrétním způsobem bylo opatřením obecné povahy do jeho práv zasazeno, jak byl zkrácen na svých právech, respektive jaká újma mu v důsledku vydání opatření vznikla.

Odpůrce dále uvedl, že mu nebylo až do doby doručení předmětného návrhu známo, že je navrhovatel nájemcem pozemku p.č. 80 v k. ú. Pivoň. Tuto skutečnost mu nesdělil

vlastník pozemku ani sám navrhovatel. Ve smyslu § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*správní řád*“ nebo „*s.ř.*“) měl navrhovatel možnost uplatnit proti návrhu opatření obecné povahy námitky. Návrh opatření obecné povahy byl od 9. 8. 2012 zveřejněn na úřední desce Městského úřadu Domažlice. Navrhovatel však žádné námitky neuplatnil.

Odpůrce dále ve svém vyjádření vysvětlil, že pozemek p.č. 80 v k.ú. Pivoň již neexistuje, neboť byl rozdělen na pozemek p.č. 80/1 a p.č. 80/2 v k.ú. Pivoň. Vlastníkem obou pozemků je Česká republika, právo hospodařit s pozemkem p.č. 80/1 mají Lesy České republiky, s.p., a s pozemkem p.č. 80/2 má právo hospodařit Státní pozemkový úřad. Ani na pozemku p.č. 80/1, ani na pozemku 80/2 se nenachází žádná stavba, ačkoli navrhovatel uvádí, že se má jednat o vodárnu s prameništěm. Stavba (budova) vodárny se nachází na pozemku p.č.st. 124, jehož je součástí, přičemž vlastníkem tohoto pozemku je paní V.Z.

Odpůrce dále zpochybňuje spoluvlastnictví navrhovatele k budově vodárny na pozemku p.č.st. 124, neboť v rámci úřední činnosti zjistil, že navrhovatel se žalobou směřovanou proti paní V.Z., podanou u Okresního soudu v Domažlicích dne 4. 6. 2012, domáhal určení vlastnického práva k budově vodárny s prameništěm postavené na pozemku p.č.st. 124, p.č.st. 1 a p.č. 80 v k.ú. Pivoň. Žaloba o určení vlastnického práva byla zamítnuta, proti rozsudku soudu prvního stupně se navrhovatel spolu s P.T. odvolal. Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 21. 7. 2015, čj. 11 Co 307/2014-681, rozsudek prvního stupně potvrdil. Rozsudek krajského soudu nabyl právní moci dne 31. 8. 2015, přičemž odpůrce navrhl důkaz citovaným rozsudkem.

K rozhodnutí ONV v Domažlicích ze dne 23. 1. 1964, kterým byl povolen trvalý provoz pionýrského tábora na Pivoni, odpůrce sdělil, že je správním rozhodnutím vydaným podle zákona č. 87/1958 Sb., o stavebním řádu, tzn. v režimu veřejnoprávního předpisu a nikterak nedokládá soukromoprávní vztahy k nemovitostem, jichž se týká. Uvedené rozhodnutí není dokladem, že by navrhovateli svědčilo vlastnické právo (ve smyslu předpisů soukromoprávních - občanského zákoníku) k některému z pozemků nebo k některé ze staveb (zejména stavbě vodárny na p.č.st. 124).

Dle odpůrce, opatřením obecné povahy nemohlo být zasaženo do vlastnického práva navrhovatele, neboť navrhovatel není vlastníkem žádného pozemku, respektive stavby, kterých se opatření obecné povahy týká. Odpůrce doporučil návrh na zrušení opatření obecné povahy zamítnout pro nedůvodnost.

[III] Replika navrhovatele

Navrhovatel reagoval na vyjádření odpůrce ze dne 15. 1. 2016 obsáhlou replikou.

Dle navrhovatele je opatření obecné povahy příslušný správní orgán oprávněn vydat jen ve veřejném zájmu. Tato skutečnost v daném případě zcela absentuje. V.Z. podala žádost a bylo jí vyhověno v zájmu soukromém, a to na úkor a proti zájmu jiných oprávněných osob. Vydáním opatření obecné povahy odpůrce nezákonně a protekcionisticky zvýhodnil žadatele, paní Z. Opatření vydal v její soukromý prospěch, nikoliv ve veřejném zájmu, navíc bez

jakéhokoliv důkazu vlastnického práva nebo jiného práva k pozemkům, které jsou tímto opatřením přímo dotčeny a zatíženy omezeními s věcně právními účinky zapsanými do katastru nemovitostí. Napadené opatření bylo zneužito V.Z. v soudním řízení u Okresního soudu v Domažlicích vedeném pod sp.zn. 7 C 46/2012 a je i nadále zneužíváno, ad absurdum jako jeden z důkazů prokazující její údajné vlastnictví vodárny. V této souvislosti navrhovatel poukázal na účelové znění textu stanoveného správním orgánem jako textu předepsaného k uvedení na tabuli označující ochranné pásmo vodního zdroje 1. stupně: „VE VLASTNICTVÍ V.Z....“. Jako důkaz protekcionistického přístupu obce Mnichov k Věře Z. navrhovatel zmínil v závěru své repliky skutečnost, že u Krajského soudu v Plzni je pod sp. zn. 57A 108/2015 vedeno řízení o žalobě na určení neplatnosti usnesení obce Mnichov, na jehož základě byla uzavřena mezi obcí Mnichov a paní Z. kupní smlouva na pozemek p.č. 81/5 v katastrálním území Pivoň.

Navrhovatel dále namítal, že vydané opatření obecné povahy bylo zveřejněno pouze na úřední desce Městského úřadu v Domažlicích, což je věcně a místně příslušný správní orgán pověřený výkonem státní správy pro obec Mnichov. Obec Mnichov opatření obecné povahy na své úřední desce nezveřejnila, čímž byl porušen zákon, a osoby, které byly a také mohly být dotčeny tímto rozhodnutím, nemohly uplatnit svoje práva. Toto se týká blíže neurčitelného okruhu osob a zejména také Státního pozemkového úřadu České republiky. Tento nezákonný postup nelze dodatečně zhojit. Napadené opatření by proto mělo být bez dalšího dokazování zrušeno.

S vyjádřením odpůrce, že rozhodnutí ONV v Domažlicích ze dne 23. 1. 1964, kterým bylo podle § 26 vl. nař. č. 8/1956 a § 5 zákona č. 87/1958 Sb. vydáno povolení k trvalému provozu vybudovaného pionýrského tábora na Pivoni, nezakládá žádné vlastnické právo, navrhovatel nesouhlasil a považoval je za účelově nepravdivé a poškozující. Citované rozhodnutí je dle navrhovatele platné a účinné a jedná se o řádné kolaudační rozhodnutí podle právních předpisů platných v době výstavby a dokončení stavby. Dokládá nabytí vlastnictví originálním způsobem, to jest zhotovením věci. Vlastníkem věci je zhotovitel této nemovité věci, stavebník, právní předchůdce prodávajícího z kupní smlouvy ze dne 13. 7. 2010.

Navrhovatel zopakoval, že vydáním napadeného opatření mu byla způsobena újma, což odpůrce ve svém vyjádření zpochybnil. Dále navrhovatel újmu konkretizoval tak, že se jedná se o hluboký průnik a zásadní omezení jeho vlastnického práva, jehož důsledkem je omezení a znemožnění přístupu ke zdroji pitné a užitkové vody nejen jemu, ale i dalším dotčeným osobám.

Odpůrce navrhl, aby soud provedl důkaz rozsudkem Krajského soudu v Plzni č.j. Co 307/2014 – 681, z 21. 7. 2015, což navrhovatel kvitoval s tím, že je však potřebné vzít za důkaz v této věci nikoliv pouze a jen citovaný rozsudek, ale celý citovaný spis spisové značky 7 C 46/2012, který je v současné době předložen s dovoláním u Nejvyššího soudu České republiky. V citovaném rozsudku není dle navrhovatele ani zmínka o určení vlastnictví vodního díla, tedy kdo je v současné době jeho vlastníkem, zda ZUD n.p. jako stavebník nebo ZUD a.s., V.Z. nebo M. a P.T. Žaloba na určení vlastnictví byla pouze zamítnuta. Navrhovatel však trval na tom, že vlastníky vodního díla jsou M. a P.T., a to na základě kupní smlouvy ze dne 13. 7. 2010. Tato skutečnost bude dozajista potvrzena doplněním dokazování

na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu České republiky. Vlastnictví vodního díla postaveného na pozemku p.č. st. 124, p.č. st. 1 a p.č. 80/2 je zároveň otázkou předběžnou, která by měla být vyřešena, resp. mělo by být vyčkáno jejího dořešení soudy obecnými, pokud napadené opatření správní soud nezruší z procesních důvodů, zejména z důvodu nezveřejnění vydaného napadeného opatření na úřední desce a z důvodu absence veřejného zájmu.

V závěru repliky navrhovatel zpochybňuje tvrzení odpůrce, že mu nebyla známa informace o probíhajícím soudní řízení o vlastnictví vodního díla u obecného soudu a nebyla mu známa informace o užívání dotčeného pozemku p.č. 80 (nyní po rozdělení p.č. 80/2) na základě nájemní smlouvy navrhovatelem.

[IV] Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Dne 8. 1. 2016 se k výzvě soudu ze dne 16. 12. 2015, čj. 59 A 7/2015-35, přihlásil jakožto osoba zúčastněná na řízení mimo jiné Mgr. P.T. Ve svém podání, kterým se přihlásil do předmětného řízení, uvedl, že uplatňuje práva osoby zúčastněné na předmětném řízení, a to z titulu spoluvlastnického podílu o velikosti id. 9/10 ke stavbě vodárny s prameništěm na pozemku p. č. st. 124, p.č. st. 1 a p. č. 80/1 (dříve p.č. 80) (dále jen jako „vodní zdroj“) v k. ú. Pivoň, obec Mnichov.

Podáním ze dne 8. 2. 2016 se Mgr. P.T. vyjádřil tak, že opatření obecné povahy bylo vydáno v rozporu se zákonem stanoveným postupem. Odpůrce, jakožto orgán veřejné moci, má povinnost v souladu s ústavním principem enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí uplatňovat státní moc jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví. V tomto případě bylo opatření obecné povahy vydáno v rozporu se zákonem ze čtyř konkrétních důvodů.

Řízení o vydání opatření obecné povahy trpělo zásadními procesními vadami. Podle § 3 s. ř. má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Odpůrce během řízení dostatečným způsobem nezjistil skutkový stav takovým způsobem, který by dovoľoval předmětné opatření obecné povahy vydat.

Mgr. P.T. nabyt vodní zdroj spolu s navrhovatelem kupní smlouvou v roce 2010, kdy předmětem kupní smlouvy byly rovněž nemovitosti tvořící areál bývalého dětského tábora. Rozhodnutím ONV v Domažlicích ze dne 23. 1. 1964 byl areál tábora zkolaudován a součástí kolaudace bylo i povolení odebírání vody z vodního zdroje.

Účastníkem řízení dle § 27 odst. 2 s. ř. jsou dotčené osoby, pokud mohou být rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech. Vzhledem k tomu, že jako vlastník nemovitosti, která je v území dotčeném opatřením obecné povahy, má Mgr. P.T. za to, že měl být jako vlastník nemovitosti účastníkem řízení, které vydání opatření obecné povahy předcházelo.

Soud by tedy měl opatření obecné povahy zrušit, neboť pochybení orgánu veřejné správy překročilo mez, kterou je možné v konkrétní posuzované věci ještě považovat za přijatelnou. Dle judikatury může k překročení takové meze *dojít jediným závažným pochybením, stejně jako větším počtem relativně samostatných (povětšinou procesních) pochybení, která by mohla být jednotlivě vnímána jako marginální, ale ve svém úhrnu představují podstatný zásah do veřejných subjektivních práv navrhovatelů (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 5. 2010, čj. 8 Ao 2/2010-644. K tomu též rozsudek NSS ze dne 3. 9. 2010, čj. 2 Ao 4/2010-109, a usnesení NSS ze dne 30. 11. 2006, čj. 2 Ao 2/2006-62).*

Opatření obecné povahy je nepřezkoumatelné. V odůvodnění opatření obecné povahy je nutné uvést důvody, z jakých bylo takové opatření vydáno. Z něho musí být patrné, na základě jakých podkladů bylo opatření vydáno a jakými úvahami se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost [Nejvyšší správní soud, 1 Ao 3/2008-136, (1795/2009 Sb. NSS)]. V odůvodnění předmětného opatření obecné povahy odpůrce uvádí, že navrhovatelka (paní Z. – pozn. soudu) podala dne 27. 7. 2012 žádost o stanovení ochranného pásma vodního zdroje. Žádost byla doložena záznamem podrobného měření změn a návrhem ochranných pásem vodního zdroje. Odůvodnění nesplňuje zákonné požadavky a neuvádí konkrétní důvody, proč by mělo být předmětné ochranné pásmo na daném území stanoveno ani neuvádí, jakými úvahami se správní orgán během správního řízení zabýval.

Obsah opatření obecné povahy je v rozporu s hmotným právem. Opatření obecné povahy nemůže nahrazovat podzákonnou normotvorbu ani nad rámec zákona stanovovat nové povinnosti. Slouží pouze ke konkretizaci již existujících povinností vyplývajících ze zákona, a nikoliv k ukládání nových povinností, které zákon neobsahuje [rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2005, sp. zn. 1 Ao 1/2005 (740/2006 Sb.NSS)]. Odpůrce vydal opatření obecné povahy, aniž by byl osvědčen legitimní zájem a právní důvod, pro který by mělo být opatření obecné povahy vydáno. Dle názoru Mgr. P. T. nesvědčí V.Z. z hmotného práva žádné oprávnění, které by právně zakládalo důvod pro vydání opatření obecné povahy.

V.Z. svědčí pouze formální vlastnické právo k budově na pozemku st. p. č. 124. U Okresního soudu v Domažlicích byl v roce 2010 zahájen spor o určení vlastnictví této budovy. Tento byl pravomocně skončen dne 21. 7. 2015, čj. 11 Co 307/2014-681. Soudní spis navrhl jako důkaz pro tvrzení, která uvedl v tomto vyjádření. Součástí soudního spisu je i podrobná projektová dokumentace vodního díla, včetně technických nákrešů, stejně tak i kolaudační rozhodnutí a povolení užívání vodního zdroje. U dovolacího soudu je tento spor stále aktivní.

Formální vlastnice V.Z. nemá po materiální stránce v budově jako takové a následně k jeho užívání žádný doklad, který by jí umožňoval využívat budovu vodárny jako vodní zdroj. I přes to, že výše uvedený spor byl pravomocně ukončen, je dotýčný stále spolu s navrhovatelem podílovým vlastníkem stavby umístěné pod předmětnými pozemky. Vzhledem k tomu, že se tento druh stavby nezapisuje do evidence katastru nemovitostí a z toho důvodu, že předmětem již zmíněného sporu bylo pouze určení stavby na pozemcích, není toto vlastnické právo ke stavbě umístěné pod pozemky nikterak rozporováno ani namítáno. Z toho důvodu, že V.Z. nesvědčí žádné užívací právo k vodnímu zdroji, nemohlo

následně po právu dojít k vydání opatření obecné povahy. Správní orgán tak překročil svou pravomoc.

Obsah opatření obecné povahy je neproporcionální. Přiměřenost opatření obecné povahy je nezbytným kritériem při posuzování zákonnosti. Proporcionalita je Nejvyšším správním soudem vnímána jako přiměřenost právní regulace. Z hlediska posouzení je nutné zkoumat, zda dané opatření sleduje legitimní cíl a zda daného cíle nelze případně dosáhnout jinak. Z daného opatření obecné povahy není zřejmé, jakého cíle by mělo být dosaženo, natož zda takového cíle dosahuje. Jak bylo již uvedeno, V.Z. nenáleží žádná užívací práva k vodnímu zdroji. Vydání opatření obecné povahy proto osoba zúčastněná na řízení považuje za nepřiměřený zásah do vlastnických práv.

Co se týče oprávnění užívání budovy na pozemku st. p.č. 124, na základě předběžného opatření vydaného Okresním soudem v Domažlicích, až do pravomocného skončení sporu ke dni 21. 7. 2015, byl Mgr. T. osobou oprávněnou k užívání i budovy vodárny ve formálním vlastnictví V.Z. Z tohoto důvodu má za to, že měl být rovněž účastníkem správního řízení jako dotčená osoba, která může být rozhodnutím přímo dotčena ve svých právech nebo povinnostech.

[V] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je upraveno v dílu 7 hlavy II části třetí soudního řádu správního [§ 101a až § 101d].

Podle § 101a odst. 1 věty první s. ř. s. je návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem.

Podle § 101b odst. 3 s. ř. s., při přezkoumání opatření obecné povahy vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.

Podle § 101d odst. 1 s. ř. s., při rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu.

Soud po provedeném jednání, při němž strany sporu setrvaly na svých stanoviscích, dospěl k závěru, že **návrh není důvodný**.

Soud se primárně zaměřil na posouzení míry zásahu do navrhovatelových práv v důsledku vydaného opatření obecné povahy.

Podmínky, které konkrétní fyzické nebo právnické osobě otevírají cestu k přezkumu vydaného opatření obecné povahy ve správním soudnictví, vyplývají z § 101a odst. 1 věty

prvé soudního řádu správního. Podle tohoto ustanovení, návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Soud se tedy ještě před řešením otázky zákonnosti či nezákonnosti vydaného opatření obecné povahy, musel vypořádat s tím, zda navrhovatel je tou osobou, která na svých právech může (mohla) být dotčena. **Soud dospěl k závěru, že nikoliv.**

Navrhovatel předně dovozoval zásah do jeho práv z titulu spoluvlastnického práva ke stavbě (vodárna) stojící na pozemku p. č. 80 v k. ú. Pivoň.

Z provedených důkazů, a to rozsudku Okresního soudu v Domažlicích ze dne 21. 3. 2014, čj. 7C 46/2012-509, a rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 7. 2015, čj. 11Co 307/2014-681, zjistil správní soud následující skutečnosti. Okresní soud v Domažlicích rozhodl uvedeným rozsudkem ve věci žaloby navrhovatele a P.T. o určení vlastnictví budovy vodárny s prameništěm postavené na pozemku p.č. st. 124, p.č. st. 1 a p.č. 80 v obci Mnichov, Katastrální území Pivoň, tak, že výrokem I. rozsudku byl „*návrh žalobce a) (= P.T.) a žalobce b) (= Mgr. M.T.) na určení, že jsou spoluvlastníky budovy vodárny s prameništěm [P.T. v podílu 9/10 k celku a Mgr. M.T. v podílu 1/10 k celku] postavené na pozemku p.č. st. 124 p.č. st. 1 p.č.80 (nyní p.č. 80/1, p.č.80/2) v obci Mnichov, katastrální území Pivoň, podle kupní smlouvy ze dne 13.7.2010, zamítnut.* Krajský soud v Plzni pak rozsudkem ze dne 21. 7. 2015, čj. 11Co 307/2014-681, rozhodl tak, že **rozsudek soudu prvního stupně byl potvrzen.**

Tím bylo **pravomocně rozhodnuto** (i přes podaný mimořádný opravný prostředek), **že navrhovatel není vlastníkem předmětné nemovitosti**, která je dotčena vydaným opatřením obecné povahy. Tato skutečnost je tak pro správní soud skutečností prokázanou, pakliže je doložena pravomocným rozhodnutím příslušného soudu, kterým je i správní soud vázán. Podmínka, která by navrhovateli umožnila aktivně brojít proti vydanému opatření obecné povahy ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s., tak nebyla naplněna.

V druhém případě se navrhovatelova aktivní legitimace, podle jeho tvrzení, měla odvíjet od existence nájemního práva založeného nájemní smlouvou č. 52N09/30 ze dne 8. 4. 2009. Podle této smlouvy se navrhovatel stal nájemcem pozemku p. č. 80 v k.ú. Pivoň. Otázka aktivní procesní legitimace nájemce (v obecném smyslu slova) byla vyřešena rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 7. 2009, čj. 1Ao 1/2009-120 (k dispozici na www.nssoud.cz), kde kasační soud dospěl k následujícímu závěru: „[36] *Výše uvedené úvahy jsou určující pro posouzení, kdo může být navrhovatelem v řízení o návrhu na zrušení územního plánu nebo jeho částí. Může jím být zásadně jen taková osoba, která má přímý a nezprostředkovaný vztah k nějaké části území, které je územním plánem regulováno. Bude jím tedy vlastník (spoluvlastník) pozemku nebo jiné nemovité věci (nebo jiných majetkových hodnot majících povahu obdobnou nemovitým věcem – tedy bytů a nebytových prostor, viz § 118 odst. 2 o. z.) a oprávněný z věcného práva k takovýmto věcem (majetkovým hodnotám). Nebude jím však osoba, jejíž právo k dispozici věci nemá povahu práva absolutního, nýbrž toliko relativního (zejména jím tedy nebude nájemce, podnájemce, vypůjčitel apod.), neboť tato osoba má toliko právo požadovat na tom, kdo jí věc přenechal k užívání, aby jí zajistil nerušené užívání věci v souladu s uzavřenou smlouvou. Nájemce, podnájemce či vypůjčitel však nemohou být v případě územního plánu na svých právech*

dotčení způsobem, jaký má mysli § 101a odst. 1 s. ř. s., neboť jejich práva se nevztahují k území (resp. jeho části), nýbrž k tomu, kdo jim užívání části území umožnil na základě příslušné smlouvy zakládající jejich relativní práva.“.

Zdejší soud je přesvědčen, že prezentované závěry Nejvyššího správního soudu jsou plně použitelné i pro věc posuzovanou krajským soudem. Tedy, nájemní vztah není dostatečným právním titulem pro to, aby navrhovatel byl oprávněn tvrdit, že v důsledku existence tohoto nájemního vztahu k předmětnému pozemku může být dotčen (zkrácen) na svých právech v důsledku vydaného opatření obecné povahy. Ani v tomto směru tedy nebyla naplněna podmínka, která by navrhovateli umožnila aktivně brojit proti vydanému opatření obecné povahy ve smyslu § 101a a násl. s. ř. s. tak nebyla. Stejně závěry (a ze stejných důvodů) pak lze přijmout i ve vztahu k P.T.

Z výše uvedených důvodů nebylo možné přikročit k dalšímu, v jiných případech obvyklému, postupu, při kterém se zákonnost opatření obecné povahy posuzuje s použitím tzv. algoritmu přezkumu, který zahrnuje pět samostatných oblastí, v nichž se sleduje, zda správní orgány dostály svým procesním postupům, příp. zda neporušily příslušná hmotná práva.

Lze tak uzavřít, že návrh na zrušení opatření obecné povahy není v rozsahu uplatněných návrhových bodů důvodný, **a proto jej soud podle § 101d odst. 2 věty druhé s. ř. s. zamítl.**

Soud neprovedl důkazy znaleckým posudkem Ing. Ladislava Nováka ze dne 25. 2. 2015, výslechem navrhovatele, výslechem odpůrce a kompletním spisem ve věci žaloby na o určení vlastnictví vedené Okresním soudem v Domažlicích pod sp. zn. 7C 46/2012, resp. Krajským soudem v Plzni pod sp.zn. 11Co 307/2014, protože jejich provedení by bylo, vzhledem k důvodům, které soud vedly k zamítnutí návrhu, zjevně nadbytečné.

Navrhovatel vznesl v průběhu ústního jednání námitku podjatosti senátu. Prohlásil, že tuto námitku bude konkretizovat do patnácti dnů, kdy uvede skutečnosti, o které námitku opírá. Navrhovatel se domníval, že Krajský soud v Plzni, vzhledem k tomu, jaké důkazy provedl a jaké nikoliv, nemůže ve věci sp. zn. 59A 7/2015 rozhodovat v prvním stupni.

Podle § 8 odst. 5 s. ř. s., účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočníka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována. O vyloučení soudce rozhodne usnesením po jeho vyjádření Nejvyšší správní soud, a je-li namítána podjatost soudní osoby, tlumočníka nebo znalce, senát po jejich vyjádření.

Podle § 8 odst. 6 s. ř. s., ustanovení odstavce 5 věty poslední se nepoužije, má-li soud za to, že námitka podjatosti, která byla uplatněna v průběhu řízení, v němž je soud povinen rozhodnout ve lhůtách počítaných na dny, není důvodná, je-li proti tomuto rozhodnutí přípustná kasační stížnost.

V souzené věci se jedná o přezkum vydaného opatření obecné povahy podle § 101a a násl. s. ř. s., když podle § 101d odst. 2 poslední věty s. ř. s., soud o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí rozhodne do **devadesáti dnů** poté, kdy návrh došel soudu. Jedná se tedy o situaci předvídanou § 8 odst. 6 s. ř. s. Krajský soud považuje vznesenou námitku za zjevně nedůvodnou, když navrhovatel nevyjevil, v čem a z jakého důvodu je podjatost rozhodujícího senátu vznášena. Stran (ne)provedených důkazů soud doplňuje, že podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, **a může provést i důkazy jiné.**

[VI] Náklady řízení

Odpůrce, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti navrhovateli, který ve věci úspěch neměl. Odpůrce však právo na náhradu nákladů řízení neuplatnil, a proto soud rozhodl, že na náhradu těchto nákladů nemá žádný z účastníků právo.

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 12. února 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Bc. Michaela Karásková